

МИКОЛАЇВСЬКИЙ БАЗОВИЙ МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
Миколаївської обласної ради

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова приймальної комісії
Миколаївського базового
медичного фахового коледжу
Миколаївської обласної ради

Сергій ГУБАНОВ
від «27» березня 2025 р.

ПРОГРАМА

проведення вступного випробування
у формі співбесіди

з хімії

на основі повної загальної середньої освіти
до Миколаївського базового медичного фахового
коледжу Миколаївської обласної ради

спеціальність: І8 Фармація

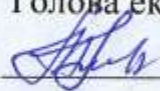
ОПП: «Фармація, промислова фармація»

Розглянуто та затверджено
на засіданні
екзаменаційної комісії
з хімії

Протокол №1

від «27» березня 2025 р.

Голова екзаменаційної комісії

 Євгенія ТРЕГУБОВА

Миколаїв, 2025

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Програму розроблено на основі чинних навчальних програм з хімії для загальноосвітніх навчальних закладів. Наказ Міністерства освіти і науки України № 1407 від 23.10.2017 р.

Головною метою вступного випробування є об'єктивне та неупереджене оцінювання рівня навчальних досягнень осіб, які закінчили заклад загальної середньої освіти і виявили бажання вступити до Миколаївського базового медичного коледжу.

На вступному випробуванні з хімії вступник повинен виявити:

- знання учнями найважливіших законів і теорій хімії;
- володіння хімічною мовою, вміння користуватися назвами і символами хімічних елементів, назвами простих і складних речовин;
- вміння складати хімічні формули і рівняння хімічних реакцій, розв'язувати розрахункові та експериментальні задачі;
- розуміння зв'язку між складом, будовою, фізичними і хімічними властивостями речовин, способами їх одержання, галузями застосування;
- знань про найважливіші природні та штучні речовини, їх будову, способи одержання та галузі застосування;
- розуміння наукових основ певних хімічних виробництв;
- обізнаності з деякими екологічними проблемами, пов'язаними з хімією;
- розуміння ролі хімії у розв'язанні глобальних проблем людства.

Програму для вступного випробування з хімії розроблено на основі:

1. Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2011 року № 1392.
2. Програма з хімії. Навчальна програма для закладів загальної середньої освіти. Затверджено Міністерством освіти і науки України(наказ № 1407 від 23.10.2017 р.)

Матеріал програми розподілено на чотири тематичні блоки:

- «Загальна хімія»,
- «Неорганічна хімія»,
- «Органічна хімія»,
- «Обчислення в хімії», які в свою чергу розподілено за розділами і темами.

У кожному розділі перелічено зміст навчального матеріалу, яким мають володіти абітурієнти. У переліку вимог, «Предметні вміння та результати навчальної діяльності» детально розкрито обсяг вимог до знань, умінь, результатів навчальної діяльності з кожного розділу і теми.

У програмі з хімії використано номенклатуру хімічних елементів і речовин, а також термінологію, які відповідають ДСТУ 2439-94: Елементи хімічні,

речовини прості. Терміни та визначення. — К., Держспоживстандарт України — 1994. Цього стандарту буде дотримано і в завданнях тесту з хімії. Назви органічних сполук відповідають останнім рекомендаціям IUPAC.

У програмі використано скорочення «н.у.» — нормальні умови (температура 0 °С, тиск 101,3 кПа або 760 мм рт. ст.). Відповідно до міжнародних стандартів для позначення кількості речовини можна використовувати літери g або n. Для позначення теплового ефекту реакції слід використовувати позначення « H ».

Під час підготовки рекомендовано використовувати довідникові таблиці, які наведено у додатках:

- «Розчинність кислот, солей, основ та амфотерних гідроксидів у воді за 20-25°С»,
- «Ряд активності металів»,
- «Найпоширеніші назви та склад деяких неорганічних речовин, сумішей та мінералів»,
- «Найпоширеніші назви та склад деяких органічних речовин та сумішей».

ЗМІСТ ПРОГРАМИ

№ з/п	Назва розділу, теми	Зміст навчального матеріалу	Предметні вміння та результати навчальної діяльності.
1. Загальна хімія.			
1.1	Основні хімічні поняття. Речовина.	Поняття речовина, фізичне тіло, матеріал, проста речовина (метал, неметал), складна речовина, хімічний елемент; найдрібніші частинки речовини — атом, молекула, йон (катіон, аніон). Фізичні та хімічні властивості речовини. Склад речовини (якісний, кількісний). Валентність хімічного елемента. Хімічна (найпростіша, істинна) і графічна (структурна) формули. Фізичне явище та хімічна реакція. Відносна атомна і молекулярна (формульна) маси, молярна маса, кількість речовини. Одиниці вимірювання кількості речовини, молярної маси, молярного об'єму; значення температури й тиску, які відповідають нормальним умовам (н. у.); молярний об'єм газу	<i>Записувати</i> хімічні формули речовин, графічні (структурні) формули молекул. <i>Розрізняти</i> фізичні тіла і речовини; прості та складні речовини; елементи і прості речовини; метали і неметали; атоми, молекули та йони (катіони, аніони); фізичні та хімічні властивості речовини; фізичні явища та хімічні реакції; найпростішу та істинну формули сполуки. <i>Складати</i> формули бінарних сполук за значеннями валентності елементів. <i>Аналізувати</i> якісний (елементний) і кількісний склад речовини за її хімічною формулою. <i>Визначати</i> валентність елементів за формулами бінарних сполук. <i>Обчислювати</i> середню відносну молекулярну масу повітря, масову частку елемента у сполуці, масу елемента у складній речовині за його масовою часткою.

		(за н. у.). Закон Авогадро, число Авогадро. Середня відносна молекулярна маса повітря. Масова частка елемента у сполучі.	
1.2.	Хімічна реакція.	Хімічна реакція, схема реакції, хімічне рівняння. Закони збереження маси речовин під час хімічної реакції, об'ємних співвідношень газів у хімічній реакції. Зовнішні ефекти, що супроводжують хімічні реакції. Типи хімічних реакцій. Класифікація хімічних реакцій в органічній хімії (приєднання, заміщення, відщеплення, ізомеризації). Тепловий ефект хімічної реакції, термохімічне рівняння. Поняття окисник, відновник, окиснення, відновлення. Гальванічний елемент. Швидкість хімічної реакції. Каталізатор. Вплив різних чинників на швидкість хімічної реакції. Хімічна рівновага,	<i>Записувати</i> схеми реакцій, хімічні й термохімічні рівняння. <i>Розрізняти</i> типи реакції за кількістю реагентів і продуктів (реакції сполучення, розкладу, обміну, заміщення), зміною ступеня окиснення елементів (реакції окисно-відновні та без зміни ступеня окиснення), тепловим ефектом (реакції екзотермічні, ендотермічні), напрямом перебігу (реакції оборотні, необоротні); за участю органічних сполук (заміщення, приєднання, відщеплення, ізомеризації). <i>Аналізувати</i> вплив природи реагентів, їх концентрацій, величини поверхні їх контакту, температури, каталізатора на швидкість хімічної реакції; процеси, що відбуваються при роботі гальванічного елемента. <i>Визначати</i> в окисно-відновній реакції окисник і відновник, процеси окиснення та відновлення. <i>Використовувати</i> метод електронного балансу для перетворення схеми окисно-відновної реакції на хімічне рівняння. <i>Застосовувати</i> закон збереження маси речовин для

		принцип Ле Шательє.	перетворення схеми реакції на хімічне рівняння, принцип Ле Шательє для визначення напрямку зміщення хімічної рівноваги.
1.3.	Будова атомів і простих йонів.	Склад атома (ядро, електронна оболонка). Поняття нуклон, нуклід, ізотопи, протонне число, нуклонне число, орбіталь, енергетичні рівень і підрівень, спарені й неспарені електрони; радіус атома, простого йона; основний і збуджений стани атома. Форми <i>s</i>- і <i>p</i>-орбіталей, розміщення орбіталей у просторі. Послідовність заповнення електронами енергетичних рівнів і підрівнів в атомах елементів №1 – 20 і 26, електронні формули атомів, і простих йонів елементів №1 – 20 і 26 та їхні графічні варіанти. Валентні стани елементів. Ступінь окиснення елемента в речовині. Можливі ступені окиснення неметалічних елементів малих періодів.	<i>Записувати</i> та розпізнавати електронні формули атомів і простих йонів елементів № 1 – 20 і 26 та їхні графічні варіанти, атомів неметалічних елементів малих періодів у основному і збудженому станах. <i>Розрізняти</i> валентність і ступінь окиснення елемента. <i>Складати</i> формули сполук за ступенями окиснення елементів. <i>Порівнювати</i> можливі ступені окиснення неметалічних елементів малих періодів, що знаходяться в одній групі, на основі електронної будови їхніх атомів; радіуси атомів і простих йонів. <i>Аналізувати</i> зміни радіусів атомів у періодах і підгрупах, зв'язок кількості електронів на зовнішньому рівні з характером елемента (металічним, неметалічним), типом простої речовини (метал, неметал), кислотно-основним характером оксидів і гідроксидів, відмінності електронної будови атомів <i>s</i> – , <i>p</i> – , <i>d</i> – елементів (Ферум) 1– 4 періодів. <i>Визначати</i> склад ядер (кількість протонів і нейтронів у нукліді) і електронних оболонок (енергетичних рівнів та підрівнів) в атомах елементів № 1—20 і 26, загальну кількість електронів і число електронів на зовнішньому енергетичному рівні атомів елементів

			№ 1—20 і 26. <i>Обчислювати</i> ступінь окиснення елемента у сполуці.
1.4.	Періодичний закон і періодична система хімічних елементів	Періодичний закон (сучасне формулювання). Структура короткого і довгого варіантів періодичної системи; періоди, групи, підгрупи (головні (А), побічні (Б)). Протонне число (порядковий, атомний номер елемента), місце металічних і неметалічних елементів у періодичній системі, періодах і групах; лужні, інертні елементи, галогени. Періодичність змін властивостей елементів та їхніх сполук на основі уявлень про будову атомів.	1. <i>Розрізняти</i> в періодичній системі періоди, групи, головні (А) та побічні (Б) підгрупи; металічні та неметалічні елементи за місцем їх у періодичній системі; лужні, інертні елементи, галогени. 2. <i>Використовувати</i> інформацію, закладену в періодичній системі, для визначення властивостей елемента (металічний або неметалічний елемент), максимального значення його валентності, властивостей простої речовини (метал або неметал), хімічного характеру оксидів, гідроксидів. 3. <i>Аналізувати</i> зміни властивостей простих речовин та кислотно- основного характеру оксидів і гідроксидів залежно від місця елементів у періодах, підгрупах, при переході від одного періоду до іншого.
1.5.	Хімічний зв'язок.	Основні види хімічного зв'язку (йонний, ковалентний, водневий, металічний). Обмінний та донорно - акцепторний механізми утворення ковалентних зв'язків. Простий, подвійний, потрійний, полярний та неполярний ковалентні зв'язки.	<i>Наводити</i> приклади речовин із різними видами хімічного зв'язку; аморфних і кристалічних речовин. <i>Пояснювати</i> відмінності в механізмах утворення ковалентних зв'язків у молекулі амоніаку та йоні амонію; між аморфними і кристалічними речовинами. <i>Розрізняти</i> обмінний та донорно-акцепторний (катіон амонію) механізми утворення ковалентного зв'язку.

		Електронегативність елемента. Електронна формула молекули. Речовини атомної, молекулярної, йонної будови. Кристалічний і аморфний стани твердих речовин. Типи кристалічних ґраток (атомні, молекулярні, йонні, металічні). Залежність фізичних властивостей речовин від їхньої будови.	<i>Складати</i> електронні формули молекул, хімічні формули сполук за зарядами йонів. <i>Установлювати</i> види хімічного зв'язку в речовинах за їхніми формулами. <i>Визначати</i> прості, подвійні, потрійні, полярні та неполярні ковалентні зв'язки між атомами. <i>Прогнозувати</i> вид хімічного зв'язку в сполуці, можливість утворення водневого зв'язку між молекулами, фізичні властивості речовин на основі їхньої будови та будову речовин на основі їхніх фізичних властивостей (типу кристалічних ґраток). <i>Оцінювати</i> на основі будови молекул води і спиртів можливість утворення водневого зв'язку між молекулами води, органічних речовин, води і органічних речовин.
1.6.	Суміші речовин. Розчини.	Суміші однорідні (розчини) та неоднорідні. Поняття про дисперсні системи. Колоїдні та істинні розчини. Суспензії, емульсії, аерозолі. Масова і об'ємна (для газу) частки речовини в суміші. Методи розділення сумішей (відстоювання, фільтрування, центрифугування, випарювання,	<i>Наводити приклади:</i> колоїдних та істинних розчинів, розчинників, суспензій, емульсій, аерозолів, електролітів і неелектролітів, сильних і слабких електролітів, кристалогідратів. <i>Розрізняти:</i> однорідні та неоднорідні суміші різних типів, розбавлені, концентровані, насичені, ненасичені розчини; електроліти й неелектроліти, сильні та слабкі електроліти. <i>Обирати спосіб:</i> розділення однорідної або неоднорідної суміші речовин; виявлення в розчині

	дистиляція (перегонка). Будова молекули води. Поняття розчин, розчинник, розчинена — речовина, кристалогідрат. Розчинність речовин, її залежність від різних чинників. Насичені й ненасичені, концентровані й розведені розчини. Масова частка розчиненої речовини у розчині. Електроліт, неелектроліт. Електролітична дисоціація, ступінь електролітичної дисоціації. Йонно-молекулярне рівняння." Реакції обміну між електролітами у розчині. Водневий показник (рН). Забарвлення індикаторів (універсального, фенолфталеїну, метилоранжу) в кислотному, лужному і нейтральному середовищах, значення рН для кожного середовища. Гідроліз солей. Якісні реакції на деякі йони.	гідроксид — , хлорид —, сульфат — , карбонат — , силікат і ортофосфат — іонів, йонів Гідрогену, амонію, Барію, а також, за допомогою лугу, — йонів Феруму(2+) і Феруму(3+). <i>Скласти:</i> схеми електролітичної дисоціації основ, кислот, солей; йонно — молекулярні рівняння за молекулярними рівняннями і молекулярні рівняння за йонно — молекулярними рівняннями, рівняння реакцій гідролізу солей; рівняння якісних реакцій для визначення в розчинах хлорид — , сульфат — , карбонат — , силікат — і ортофосфат —іонів, йонів амонію, Феруму(2+), Феруму(3+), (осаджуючи їх лугами), Барію в молекулярній та йонній формах. <i>Аналізувати:</i> вплив будови речовин, температури, тиску (для газів) на їх розчинність у воді; механізми утворення йонів при розчиненні у воді електролітів йонної та молекулярної будови. <i>Визначати</i> можливість перебігу реакції обміну між електролітами в розчині, гідролізу солей, середовище розчину солі.
--	--	---

2. Неорганічна хімія.

2.1. Неорганічні речовини і їхні властивості.

2.1.1.	Загальні відомості про металічні та неметалічні елементи.	Неметали. Загальна характеристика неметалічних елементів (місце у періодичній системі, особливості. Фізичні властивості неметалів. Алотропія. Алотропні модифікації неметалічних елементів. Явище адсорбції (на прикладі активованого вугілля). Окисні та відновні властивості неметалів. Застосування неметалів. Оксиген. Поширеність Оксигену в природі. Кисень, склад його молекули, поширеність у природі. Фізичні властивості кисню. Одержання кисню в лабораторії (з гідроген пероксиду і води) та промисловості. Способи збирання кисню. Доведення наявності кисню. Хімічні властивості кисню: взаємодія з простими і складними речовинами. Колообіг Оксигену – в природі. Озон. Застосування та біологічна роль кисню. Окиснення (горіння,	<i>Називати</i> найпоширеніші у природі неметалічні елементи; якісний та кількісний склад повітря. <i>Пояснювати</i>: суть явища алотропії; відмінності алотропних модифікацій Оксигену, Сульфуру, Карбону, Фосфору складом їхніх молекул або будовою; суть явища адсорбції (на прикладі активованого вугілля); антропогенні та природні причини появи в атмосфері оксидів неметалічних елементів, процесів окиснення, коло обігу Оксигену. <i>Наводити</i>: приклади алотропних модифікацій Оксигену (кисень та озон), Сульфуру (ромбічна та моноклінна сірка), Карбону (графіт, алмаз та фулерен), Фосфору (білий та червоний фосфор); сполук неметалічних елементів з Гідрогеном (гідроген хлорид, гідроген сульфід, амоніак). <i>Складати</i>: хімічні рівняння, що підтверджують окисні властивості неметалів (кисень, сірка, вуглець, хлор) в реакціях з воднем і металами; відновні властивості водню й вуглецю в реакціях з оксидами металічних елементів; реакцій, які характеризують властивості водних розчинів гідроген хлориду (з основами), гідроген сульфід (з лугами), амоніаку (з кислотами); реакцій нітратної і концентрованої сульфатної кислот з магнієм, цинком, міддю; реакцій одержання кисню з гідроген пероксиду та води;
--------	---	---	--

		повільне окиснення, дихання). Умови виникнення та припинення горіння. Сполуки неметалічних елементів з Гідрогеном. Властивості водних розчинів цих сполук, їх застосування. Оксиди неметалічних елементів, їх уміст в атмосфері.	кисню з воднем, вуглецем, сіркою, магнієм, залізом, міддю, метаном, гідроген сульфідом. <i>Порівнювати:</i> фізичні та хімічні властивості неметалів, оксидів неметалічних елементів; властивості водних розчинів гідроген хлориду, гідроген сульфіду, амоніаку. <i>Характеризувати:</i> неметали, їхні фізичні властивості та застосування; застосування гідроген хлориду, гідроген сульфіду, амоніаку; фізичні та хімічні властивості нітратної і концентрованої сульфатної кислот (взаємодія з магнієм, цинком, міддю); хімічні властивості кисню; практичну значущість явища адсорбції, адсорбційну здатність активованого вугілля та аналогічних лікарських препаратів. <i>Оцінювати:</i> біологічне значення найважливіших неметалічних (Оксигену, Нітрогену, Карбону, Фосфору, галогенів) елементів; значення кисню в життєдіяльності організмів; озону в атмосфері. <i>Висловлювати</i> судження щодо: застосування озону, екологічних наслідків викидів в атмосферу оксидів Карбону, Нітрогену, Сульфуру; кислотних дощів, парникового ефекту. <i>Обґрунтовувати:</i> значення алотропних перетворень; застосування кисню. <i>Доводити</i> практичну значущість неметалів та сполук неметалічних елементів.
--	--	---	--

2.1.2.	Загальні відомості про металічні елементи та метали.	Загальна характеристика металічних елементів (місце у періодичній системі, особливості електронної будови атомів); Фізичні властивості металів, залежність від їхньої будови. Алюміній і залізо: фізичні і хімічні властивості. Найважливіші сполуки Алюмінію та Феруму. Застосування металів та їхніх сплавів. Ряд активності металів. Сучасні силікатні матеріали. Мінеральні добрива. Поняття про кислотні та лужні ґрунти: Біологічне значення металічних і неметалічних елементів.	<i>Називати</i> найпоширеніші у природі хімічні елементи. <i>Складати</i> рівняння, що підтверджують відновні властивості металів, зокрема алюмінію і заліза (реакцій з неметалами, водою, кислотами і солями в розчинах). <i>Порівнювати</i> фізичні та хімічні властивості: металів (алюміній і залізо), оксидів металічних елементів; основ (гідроксидів Натрію і Кальцію). <i>Характеризувати</i> метали, їхні фізичні властивості та застосування (у тому числі сплавів металів); застосування гідроксидів Натрію і Кальцію. <i>Оцінювати</i> біологічне значення металічних (Кальцію, Калію, Натрію, Магнію, Феруму) елементів. <i>Доводити</i> практичну значущість металів і сполук металічних елементів.
2.2. Основні класи неорганічних сполук			
2.2.1.	Оксиди	Визначення. Склад і номенклатура. Класифікація оксидів. Хімічні властивості солетворних оксидів, способи одержання оксидів.	<i>Називати</i> оксиди за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами. <i>Розрізняти</i> несолетворні (CO, N₂O, NO, SiO) й солетворні оксиди (кислотні, основні, амфотерні). <i>Складати</i>: хімічні формули оксидів; рівняння реакцій, які характеризують хімічні властивості солетворних оксидів (взаємодія з водою, оксидами, кислотами,

			лугами); способи одержання оксидів (взаємодія простих і складних речовин із киснем, розкладання нерозчинних основ, розкладання деяких кислот і солей під час нагрівання). <i>Порівнювати</i> за хімічними властивостями основні, кислотні та амфотерні (на прикладах оксидів Цинку та Алюмінію) оксиди. <i>Характеризувати</i> фізичні властивості оксидів. <i>Визначати</i> формули оксидів серед формул сполук інших вивчених класів.
2.2.2.	Основи	Визначення (загальне та з погляду електролітичної дисоціації). Склад і номенклатура. Класифікація. Хімічні властивості лугів та нерозчинних основ. Способи одержання основ.	<i>Називати</i> основи за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами. <i>Розрізняти</i> розчинні (луги) та нерозчинні основи. <i>Складати</i>: хімічні формули основ; рівняння характеризують хімічні властивості лугів (взаємодія оксидами, кислотами та солями в розчині) нерозчинних основ (взаємодія з кислотами, розкладання під час нагрівання), способи одержання лугів (взаємодія лужних і лужноземельних (крім магнію) металів із водою, основних оксидів лужних і лужноземельних елементів із водою) нерозчинних основ (взаємодія солей із лугами в розчині). <i>Порівнювати</i> хімічні властивості розчинних (лугів) і нерозчинних основ. <i>Характеризувати</i> фізичні властивості основ. <i>Визначати</i> формули основ серед формул сполук інших вивчених класів.

2.2.3.	Кислоти	Визначення (загальне та з погляду електролітичної дисоціації). Склад і номенклатура. Класифікація. Хімічні властивості. Способи одержання кислот.	<i>Називати</i> кислоти за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами. <i>Розрізняти</i> кислоти за складом (оксигеновмісні, без оксигенові), основністю (одно-, дво-, три основні), здатністю до електролітичної дисоціації (сильні, слабкі). <i>Складати</i>: хімічні формули кислот; рівняння реакцій, які характеризують хімічні властивості кислот взаємодія з металами, основними та амфотерними оксидами, основами та амфотерними гідроксидами, солями способи їх одержання взаємодія кислотних оксидів із водою, деяких неметалів із воднем, солей із кислотами. <i>Характеризувати</i> фізичні властивості кислот. <i>Визначати</i> формули кислот серед формул сполук інших вивчених класів, валентність кислотного залишку за формулою кислоти. <i>Прогнозувати</i> можливість перебігу хімічних реакцій кислот з металами, використовуючи ряд активності металів. <i>Називати</i> кислоти за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами. <i>Розрізняти</i> кислоти за складом (оксигеновмісні, без оксигенові), основністю (одно-, дво-, три основні), здатністю до електролітичної дисоціації (сильні,

			слабкі). <i>Складати:</i> хімічні формули кислот; рівняння реакцій, які характеризують хімічні властивості кислот взаємодія з металами, основними та амфотерними оксидами, основами та амфотерними гідроксидами, солями способи їх одержання взаємодія кислотних оксидів із водою, деяких неметалів із воднем, солей із кислотами. <i>Характеризувати</i> фізичні властивості кислот. <i>Визначати</i> формули кислот серед формул сполук інших вивчених класів, валентність кислотного залишку за формулою кислоти. <i>Прогнозувати</i> можливість перебігу хімічних реакцій кислот з металами, використовуючи ряд активності металів.
2.2.4.	Солі	Визначення (загальне та з погляду електролітичної дисоціації) Склад і номенклатура. Класифікація. Хімічні властивості. Способи одержання середніх та кислих солей, їх поширення в природі. Поняття про жорсткість води та способи її усунення.	<i>Називати:</i> середні та кислі солі за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами; види жорсткості води (тимчасова, або карбонатна; постійна, загальна). <i>Розрізняти</i> за складом середні та кислі солі. <i>Складати:</i> хімічні формули середніх та кислих солей; рівняння реакцій, які характеризують хімічні властивості: середніх (взаємодія з металами, кислотами — хлоридною, сульфатною, нітратною, лугами, солями в розчині); кислих (взаємодія з кислотами — хлоридною, сульфатною, нітратною, лугами, термічний розклад карбонатів і гідрогенкарбонатів) солей, способи одержання;

			середніх (взаємодія кислот із металами, основних оксидів із кислотами; кислотних оксидів з лугами, основ із кислотами, солей із кислотами, солей із лугами, кислотних оксидів з основними оксидами, солей із солями, солей із металами (реакції здійснюють у розчинах), металів із неметалами); кислих (взаємодія середніх солей з кислотами) солей; усунення жорсткості води; <i>Характеризувати</i> фізичні властивості солей. <i>Визначати</i> формули середніх та кислих солей серед формул сполук інших вивчених класів. <i>Прогнозувати</i> можливість перебігу хімічних реакцій солей з металами, використовуючи ряд активності металів. <i>Доводити</i> вплив жорсткої води на побутові прилади і комунікації.
2.2.5.	Амфотерні сполуки	Явище амфотерності. Хімічні властивості. Способи одержання амфотерних оксидів і гідроксидів.	<i>Називати</i> амфотерні оксиди і гідроксиди за сучасною науковою українською номенклатурою за їхніми хімічними формулами. <i>Розрізняти</i> амфотерні оксиди і гідроксиди серед інших неорганічних сполук за їхніми властивостями. <i>Складати</i>: хімічні формули оксидів і гідроксидів Алюмінію та Цинку, рівняння реакцій, які характеризують їхні хімічні властивості (взаємодія з кислотами, лугами (в розчині та під час сплавлення). способи одержання (взаємодія солей цих елементів із лугами в розчині).

			<i>Характеризувати:</i> поняття амфотерності, фізичні властивості оксидів і гідроксидів Алюмінію та Цинку.
2.2.6.	Генетичні зв'язки між класами неорганічних сполук.		<i>Складати</i> рівняння реакцій між неорганічними сполуками різних класів. <i>Порівнювати</i> хімічні властивості оксидів, основ, кислот, амфотерних гідроксидів, солей. <i>Установлювати</i> зв'язки між складом і хімічними властивостями оксидів, кислот, основ, амфотерних гідроксидів, солей; генетичні зв'язки між простими і складними речовинами, оксидами, основами, кислотами, амфотерними гідроксидами, солями. <i>Обґрунтовувати</i> залежність між складом, властивостями та застосуванням оксидів, основ, кислот, амфотерних гідроксидів, солей.
3. Органічна хімія.			
3.1.	Теоретичні основи органічної хімії.	Найважливіші елементи-органогени, органічні сполуки; природні та синтетичні органічні сполуки. Молекулярна будова органічних сполук. Ковалентні Карбон-Карбонові зв'язки, у молекулах органічних сполук: простий, подвійний, потрійний. Теорія будови органічних сполук. Класифікація органічних сполук за	<i>Називати</i> органічні сполуки за структурними формулами, використовуючи систематичну номенклатуру. <i>Наводити приклади:</i> органічних сполук із простими, подвійними, потрійними Карбон Карбоновими зв'язками; гомологів різних гомологічних рядів вуглеводнів та оксигено - і нітрогеновмісних органічних сполук різних класів; структурних ізомерів представників різних гомологічних рядів вуглеводнів та оксигено- і нітрогеновмісних органічних сполук різних класів.

		будовою карбонового ланцюга і наявністю характеристичних (функціональних) груп. Явище гомології; гомологи, гомологічний ряд, гомологічна різниця. Класи органічних сполук. Загальні формули гомологічних, рядів і класів органічних сполук. Явище ізомерії, ізомери, структурна ізомерія. Взаємний вплив атомів або груп атомів у молекулах органічних сполук	<i>Розрізняти</i> за характерними ознаками: неорганічні й органічні -сполуки, природні та синтетичні органічні сполуки; органічні сполуки за якісним складом: вуглеводні, оксигено- і нітрогеновмісні речовини; простий, подвійний, потрійний Карбон - Карбонові зв'язки; гомологічні ряди і класи органічних сполук; структурні ізомери певної речовини. <i>Порівнювати</i>: ковалентні Карбон-Карбонові зв'язки у молекулах органічних сполук: простий, подвійний, потрійний; будову і властивості сполук з різними характеристичними групами. <i>Класифікувати</i> органічні сполуки за будовою карбонового ланцюга на насичені вуглеводні (алкани), ненасичені вуглеводні (алкени, алкіни), ароматичні вуглеводні; за наявністю характеристичних (функціональних) груп спирти, фенол, альдегіди, карбонові кислоти, естери, аміни, амінокислоти. Визначати: найважливіші елементи-органогени (С, Н, О, N, S, Р); гомологи вуглеводнів та їхніх похідних; ізомери за структурними формулами. Складати структурні формули органічних сполук за назвами згідно з систематичною номенклатурою. Установлювати відповідності між представниками гомологічних рядів та їхніми загальними формулами, класами органічних сполук та їхніми характеристичними (функціональними) групами; відмінності між гомологами за кількісним складом,
--	--	--	---

			ізомерами – за будовою молекул. Пояснювати: залежність властивостей речовин від складу і будови їхніх молекул на основі положень теорії будови органічних сполук; суть структурної ізомерії. Характеризувати суть теорії будови органічних сполук. Аналізувати: реакційну здатність органічних сполук із різними типами зв'язків; хімічну будову органічних сполук, використовуючи основні положення теорії будови органічних речовин. Прогнозувати реакційну здатність органічних сполук, використовуючи поняття про взаємний вплив атомів або груп атомів у молекулах. Робити висновки щодо властивостей речовин на основі їхньої будови і щодо будови речовин на основі їхніх властивостей, а також про багатоманітність органічних сполук на основі теорії хімічної будови.
3.2. Вуглеводні			
3.2.1.	Алкани	Загальна формула. Номенклатура. Структурна ізомерія. Будова молекул. Фізичні та хімічні властивості. Способи одержання. Застосування.	<i>Називати</i> загальну формулу алканів, представників гомологічного ряду складу $\text{CH}_4 - \text{C}_{10}\text{H}_{22}$ за систематичною номенклатурою. <i>Складати</i>: молекулярні, структурні та напівструктурні формули алканів та їхніх ізомерів за назвою сполуки; рівняння реакцій, що

			характеризують хімічні властивості алканів (горіння, термічний розклад, ізомеризація, галогенування), одержання алканів (гідруванням алкенів, алкінів). <i>Розпізнавати</i> структурні ізомери представників гомологічного ряду алканів. <i>Порівнювати</i> будову та властивості метану та його гомологів. <i>Обґрунтовувати</i>: залежність між агрегатним станом (за 20-25 °C), температурами плавлення і кипіння алканів та їхніми відносними молекулярними масами і будовою молекул; здатність алканів до реакцій заміщення; застосування алканів (паливо, пальне, розчинники, одержання сажі, водню, галогеноалканів) їхніми властивостями. <i>Установлювати</i> зв'язки між складом, будовою, властивостями та застосуванням алканів, їхнім впливом на довкілля.
3.2.2.	Алкени	Загальна формула алкенів. Номенклатура. Структурна ізомерія. Будова молекул. Хімічні властивості. Способи одержання етену. Застосування.	<i>Називати</i>: алкени за систематичною номенклатурою; їхню загальну формулу. <i>Визначати</i>: структурні ізомери алкенів за будовою карбонового ланцюга; розташуванням подвійного зв'язку. <i>Пояснювати</i> суть структурної ізомерії алкенів. <i>Розпізнавати</i> структурні ізомери представників гомологічного ряду алкенів. <i>Складати</i>: на основі загальної формули молекулярні, структурні та напівструктурні формули алкенів;

			рівняння реакцій, що характеризують хімічні властивості етену (часткове та повне окиснення, приєднання водню, галогенів, гідроген галогенідів, води; полімеризація) та одержання етену (дегідруванням етану, гідруванням етину, дегідратацією етанолу). <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення алкенів. <i>Установлювати</i> зв'язки між будовою та здатністю алкенів до реакцій приєднання. <i>Обґрунтовувати</i> застосування алкенів їхніми властивостями (одержання етанолу, поліетилену).
3.2.3.	Алкіни	Загальна формула алкінів. Номенклатура. Структурна ізомерія. Будова молекул. Хімічні властивості. Способи одержання етину. Застосування.	<i>Називати</i> алкіни за систематичною номенклатурою та їхню загальну формулу. <i>Визначати:</i> структурні ізомери алкінів за будовою карбонового ланцюга, розташуванням потрійного зв'язку. <i>Пояснювати</i> суть структурної ізомерії алкінів. <i>Складати:</i> молекулярні, структурні та напівструктурні формули алкінів; рівняння реакцій, що характеризують хімічні властивості етину (приєднання водню, галогенів, гідроген галогенідів, води, тримеризація етину, часткове окиснення) і повне окиснення алкінів; промислові та лабораторні способи одержання етину: дегідруванням етану, етену, гідролізом кальцій ацетиленіду, термічним розкладанням метану.

			<i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення алкінів. <i>Порівнювати</i> реакційну здатність етену і етину в реакціях приєднання. <i>Установлювати</i> зв'язок між будовою та здатністю етину до реакцій приєднання. <i>Обґрунтовувати</i> застосування етину (газове різання і зварювання металів), зумовлене його властивостями.
3.2.4.	Ароматичні вуглеводні. Бензен.	Загальна формула аренів гомологічного ряду бензену. Будова молекули бензену. Властивості бензену . Способи одержання бензену.	<i>Називати</i> загальну формулу ароматичних вуглеводнів. <i>Розрізняти</i> ненасичені та ароматичні вуглеводні. <i>Порівнювати:</i> зв'язки між атомами Карбону в молекулах бензену та алканів і алкенів; реакційну здатність бензену, алканів, алкенів і алкінів у реакціях заміщення та окиснення; бензену, алкенів і алкінів у реакціях приєднання. <i>Складати:</i> молекулярну та структурну формули бензену; рівняння реакцій, що характеризують хімічні властивості бензену (галогенування, гідрування, горіння); одержання бензену в промисловості (каталітичне дегідрування н-гексану, тримеризація етину).
3.2.5.	Природні джерела вуглеводнів та їхня переробка.	Поширення вуглеводнів у природі. Природний газ, нафта, кам'яне вугілля - природні джерела вуглеводнів.	Пояснювати суть процесу перегонки нафти. Складати рівняння реакцій, що відбуваються під час спалювання природного газу. Розрізняти реакції, які відбуваються під час

		Перегонка нафти. Вуглеводнева сировина й охорона довкілля. Застосування вуглеводнів.	термічного розкладання вуглеводнів. Установлювати зв'язки між складом, будовою, властивостями і застосуванням вуглеводнів.
3.3.Оксигеновмісні органічні сполуки.			
3.3.1.	Спирти.	Характеристична (функціональна) група спиртів. Насичені одноатомні спирти: загальна та структурні формули. Структурна ізомерія. Систематична номенклатура. Хімічні властивості. Водневий зв'язок, його вплив на фізичні властивості спиртів. Одержання етанолу. Гліцерол, як представник багатоатомних спиртів: хімічні властивості, якісна реакція на багатоатомні спирти.	<i>Називати</i> загальну формулу та характеристичну (функціональну) групу спиртів; одноатомні насичені спирти і гліцерол за систематичною номенклатурою. <i>Розрізняти</i> одноатомні насичені спирти поміж інших оксигеновмісних - органічних сполук за загальною та структурною формулами. Визначати структурні ізомери одноатомних насичених спиртів за будовою карбонового ланцюга, розташуванням гідроксильної групи. <i>Класифікувати</i> спирти, за кількістю гідроксильних груп: одно- і багатоатомні. <i>Складати</i>: молекулярні, структурні формули спиртів; рівняння реакцій, що описують хімічні властивості насичених одноатомних спиртів (повне і часткове окиснення, дегідратація, взаємодія з лужними металами, гідроген галогенідами, естерифікація), гліцеролу (повне окиснення, взаємодія з лужними металами, вищими насиченими та ненасиченими карбоновими кислотами); одержання гліцеролу лужним гідролізом (омиленням) жирів; способи одержання етанолу (гідратацією етену,

			ферментативним бродінням глюкози). <i>Характеризувати:</i> склад і будову молекул одноатомних насичених спиртів, хімічні властивості одноатомних насичених спиртів і гліцеролу, способи одержання етанолу. <i>Порівнювати:</i> фізичні властивості (температури кипіння, розчинність у воді) одноатомних насичених спиртів і відповідних алканів, метанолу і етанолу; активність одноатомних насичених спиртів, води і неорганічних кислот у реакціях із лужними металами; будову і властивості одноатомних насичених спиртів і фенолу. <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення багатоатомних спиртів (взаємодія зі свіжоосадженим купрум(II) гідроксидом). <i>Прогнозувати</i> хімічні властивості одноатомних насичених спиртів і гліцеролу на основі знань про властивості характеристичних (функціональних) груп. <i>Обґрунтовувати</i> застосування етанолу (одержання етанової кислоти) та метанолу (одержання метанолу (формальдегіду) їхніми властивостями. <i>Установлювати</i> причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями, застосуванням одноатомних насичених спиртів і гліцеролу. <i>Робити висновки</i> щодо властивостей одноатомних насичених спиртів і гліцеролу на підставі їхньої будови та про будову одноатомних насичених спиртів
--	--	--	--

			і гліцеролу на підставі їхніх властивостей та на основі результатів спостережень. <i>Усвідомлювати</i> взаємозв'язок складу, будови, властивостей, застосування одноатомних насичених спиртів і гліцеролу.
3.3.2.	Фенол	Формула фенолу. Склад і будова молекули фенолу. Властивості. Застосування.	<i>Складати:</i> молекулярну, структурну формули фенолу; рівняння реакцій, що відображають хімічні властивості фенолу; реакції за участю гідроксильної групи - взаємодія з лужними металами, лугами; реакції за участю бензенового кільця - взаємодія з бромною водою. <i>Порівнювати:</i> будову і властивості одноатомних насичених спиртів і фенолу; здатність бензену і фенолу до реакцій заміщення. <i>Установлювати</i> причинно - наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями, застосуванням фенолу. <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення фенолу (взаємодія з бромною водою). <i>Прогнозувати</i> хімічні властивості фенолу на основі знань про властивості характеристичних (функціональних), груп. <i>Робити висновки</i> щодо властивостей фенолу на підставі його будови і про будову фенолу на підставі його властивостей та на основі результатів спостережень.

3.3.3.	Альдегіди	Загальна та структурні формули альдегідів. Склад, будова молекул альдегідів. Альдегідна характеристична (функціональна) група, її виявлення. Систематична номенклатура і фізичні властивості альдегідів. Хімічні властивості етаналю, його одержання.	<i>Називати:</i> загальну формулу та характеристичну (функціональну) групу альдегідів; альдегіди за систематичною номенклатурою. <i>Розрізняти</i> альдегіди поміж інших оксигеновмісних органічних сполук за загальною та структурною формулами. <i>Пояснювати:</i> вплив характеристичної (функціональної) групи на фізичні і хімічні властивості альдегідів, вплив водневого зв'язку на розчинність альдегідів; фізичні властивості етаналю у зіставленні з етанолом (за температури 20-25 °С). <i>Наводити:</i> приклади альдегідів; застосування етаналю (одержання оцтової кислоти). <i>Складати:</i> молекулярні і структурні формули альдегідів (за назвами і загальними формулами відповідних гомологічних рядів); рівняння реакцій, які описують хімічні властивості етаналю (часткове окиснення і відновлення), одержання етаналю (каталітичною гідратацією етину, окисненням етанолу). <i>Характеризувати:</i> хімічні властивості етаналю; способи одержання етаналю (каталітичною гідратацією етину та окисненням етанолу). <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення альдегідів за якісними реакціями: взаємодією з амоніачним розчином аргентум(І) оксиду, свіжоосадженим купрум(ІІ) гідроксидом. <i>Установлювати</i> причинно - наслідкові зв'язки між
--------	-----------	--	---

			складом, будовою, властивостями, застосуванням альдегідів. <i>Прогнозувати</i> хімічні властивості альдегідів на основі знань про властивості характеристичних (функціональних) груп. <i>Робити</i> висновки щодо властивостей альдегідів на підставі їхньої будови і про будову альдегідів на підставі їхніх властивостей, та на основі результатів спостережень.
3.3.4.	Карбонові кислоти	Характеристична (функціональна) група карбонових кислот. Склад, будова молекул одноосновних карбонових кислот. Загальна та структурна формули. Систематична номенклатура. Структурна ізомерія. Класифікація, властивості, застосування карбонових кислот. Способи одержання етанової кислоти. Поширення карбонових кислот у природі.	<i>Називати:</i> загальну формулу та характеристичну (функціональну) групу карбонових кислот; насичені одноосновні карбонові кислоти за систематичною номенклатурою; метанову й етанову кислоту за тривіальними назвами; вищі карбонові кислоти: насичені - пальмітинову, стеаринову; ненасичену олеїнову. <i>Пояснювати:</i> вплив карбоксильної групи на фізичні і хімічні властивості карбонових кислот, вплив водневого зв'язку на фізичні властивості карбонових кислот. <i>Класифікувати:</i> карбонові кислоти за будовою карбонового ланцюга (насичені, ненасичені), за кількістю карбоксильних груп (одно-, двоосновні) і кількістю атомів Карбону в їхніх молекулах (нижчі, вищі). <i>Визначати:</i> структурні ізомери насичених одноосновних карбонових кислот.

			<i>Складати:</i> молекулярні і структурні формули насичених одно основних карбонових кислот за назвами і загальною формулою; формули структурних ізомерів насичених одноосновних карбонових кислот; рівняння реакцій, що відображають хімічні властивості карбонових кислот (взаємодія з активними металами, лугами, солями; естерифікація); рівняння реакцій одержання етанової кислоти (окисненням етанолу, етанолу). <i>Характеризувати:</i> хімічні властивості насичених одноосновних карбонових кислот; способи одержання етанової кислоти. <i>Обґрунтовувати</i> здатність нижчих насичених одноосновних карбонових кислот до електролітичної дисоціації та дії на індикатори в розчинах. <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення карбонових кислот. <i>Порівнювати:</i> фізичні властивості (температури кипіння, розчинність у воді) насичених одноосновних карбонових кислот та відповідних альдегідів і одноатомних насичених спиртів; кислотні властивості карбонових кислот у межах гомологічного ряду, а також у зіставленні із спиртами, фенолом і неорганічними кислотами. <i>Установлювати:</i> причинно - наслідкові зв'язки між складом, електронною будовою молекул, фізичними і хімічними властивостями одноосновних карбонових кислот; зв'язки між оксигеновмісними органічними
--	--	--	--

			сполуками. <i>Прогнозувати:</i> хімічні властивості одноосновних карбонових кислот на основі розуміння властивостей карбоксильної групи та кратних зв'язків між атомами Карбону; особливі хімічні властивості метанової кислоти (здатність до окиснення - взаємодія з амоніачним розчином аргентум(І) оксиду, свіжоосадженим купрум(ІІ) гідроксидом). <i>Робити висновки</i> щодо властивостей одноосновних карбонових кислот на підставі їхньої будови і про будову одноосновних карбонових кислот; на підставі їхніх властивостей та на основі результатів спостережень.
3.3.5.	Естери. Жири	Загальна та структурні формули естерів. Будова молекул. Систематична номенклатура. Структурна ізомерія, Фізичні властивості. Гідроліз естерів. Застосування. Жири як представники естерів. Класифікація жирів, їхні хімічні властивості, застосування. Мила.	Називати: загальну формулу естерів; естери за систематичною номенклатурою. Визначати: структурні ізомери естерів карбонових кислот; структурні формули жирів (трипальмітату, тристеарату, триолеату); формули солей пальмітинової і стеаринової кислот. Наводити: приклади естерів; поширення естерів у природі та харчових продуктах. Класифікувати жири на: тваринні і рослинні; тверді і рідкі; природні і штучні. Розрізняти: за складом насичені й ненасичені; тверді й рідкі; природні і гідрогенізовані жири; мила; реакції естерифікації; Складати: рівняння реакцій утворення естерів

			(реакцією естерифікації) і їхнього гідролізу; рівняння реакцій, які відображають властивості жирів (лужний гідроліз, гідрування). Порівнювати будову і фізичні властивості насичених одноосновних карбонових кислот і естерів. Установлювати причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою молекул, властивостями та застосуванням жирів. Застосовувати, знання для вибору способу виявлення ненасичених рідких жирів (взаємодія з бромною водою). Характеризувати склад і хімічні властивості естерів, жирів. Робити висновки щодо властивостей естерів і жирів на підставі їхньої, будови та про будову естерів і жирів на підставі їхніх властивостей та на основі результатів спостережень.
3.3.6.	Вуглеводи.	Класифікація вуглеводів. Склад, молекулярні формули глюкози, сахарози, крохмалю і целюлози. Структурна формула відкритої форми молекули глюкози. Хімічні властивості глюкози. Утворення глюкози в природі. Крохмаль і целюлоза - природні полімери.	Розрізняти моно-, ди- та полісахариди. Пояснювати вплив характеристичних (функціональних) груп на фізичні і хімічні властивості глюкози. Наводити: приклади вуглеводів і їхні тривіальні назви; застосування глюкози, крохмалю (виробництво етанолу), поширення вуглеводів у природі і харчових продуктах. Складати: молекулярну і структурну формулу відкритої форми глюкози, молекулярні формули

		Гідроліз сахарози, крохмалю і целюлози. Якісні реакції для визначення глюкози і крохмалю; Застосування вуглеводів, їхня біологічна роль.	сахарози, крохмалю і целюлози; рівняння реакцій, що відображають хімічні властивості глюкози (повне і часткове окиснення, відновлення воднем, спиртове та молочнокисле бродіння); рівняння реакцій, що відображають хімічні властивості сахарози, крохмалю і целюлози (молекулярні рівняння гідролізу), фотосинтезу; утворення сахарози, крохмалю і целюлози у природі. Порівнювати крохмаль і целюлозу за складом і властивостями. Застосовувати знання для вибору способу виявлення глюкози (взаємодія з амоніачним розчином Аргентум(I) оксиду, реакції зі свіжоосадженим купрум(II)гідроксидом); крохмалю (взаємодія з йодом). Характеризувати хімічні властивості вуглеводів. Робити висновки: щодо властивостей вуглеводів на підставі їхньої будови про будову вуглеводів на підставі їхніх властивостей та на основі результатів спостережень. Прогнозувати хімічні властивості вуглеводів на основі знань про властивості характеристичних (функціональних) груп.
3.4. Нітрогеновмісні органічні сполуки.			
3.4.1.	Аміни	Характеристична (функціональна)	<i>Називати загальну формулу та характеристичну</i>

		група амінів, її будова. Класифікація амінів. Будова молекул амінів. Систематична номенклатура найпростіших за складом сполук. Аміни як органічні основи. Хімічні властивості метанаміну, аніліну. Одержання аніліну	(функціональну) групу амінів; первинні аміни за систематичною номенклатурою. <i>Наводити</i> приклади амінів. <i>Класифікувати</i> аміни за будовою карбонового ланцюга (насичені, ароматичні). <i>Порівнювати</i> основні властивості амоніаку, метанаміну та аніліну. <i>Складати</i> молекулярні та структурні формули амінів за назвами і загальними формулами; рівняння реакцій, які описують хімічні властивості метанаміну (горіння, взаємодія з водою і хлоридною кислотою), аніліну (взаємодія з хлоридною кислотою, бромною водою) та одержання аніліну (відновленням нітробензену). Характеризувати хімічні властивості метанаміну, аніліну. <i>Установлювати</i> причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями насичених і ароматичних амінів. <i>Обґрунтовувати</i> основні властивості насичених амінів та аніліну; послаблення основних властивостей і збільшення реакційної здатності аніліну в реакціях заміщення. <i>Робити висновки</i> про властивості амінів на основі будови їхніх молекул і про будову молекул амінів на основі їхніх властивостей та результатів спостережень.
--	--	---	---

3.4.2.	Амінокислоти	Склад і будова молекул. Загальні і структурні формули. Характеристичні (функціональні) групи. Систематична номенклатура. Поняття про амфотерність амінокислот. Хімічні властивості аміноетанової кислоти. Пептидна група. Пептиди. Біологічна роль амінокислот.	<i>Називати:</i> загальну формулу та характеристичні (функціональні) групи амінокислот; амінокислоти за систематичною номенклатурою. <i>Пояснювати:</i> амфотерність амінокислот; зміст понять: пептидна група, дипептид, поліпептид. <i>Складати:</i> молекулярні та структурні формули амінокислот за назвами і загальними формулами; рівняння реакцій, які описують хімічні властивості аміноетанової кислоти (взаємодія з натрій гідроксидом, хлоридною кислотою, утворення дипептиду). <i>Порівнювати:</i> за будовою молекул хімічними властивостями амінокислоти з карбоновими кислотами та амінами. <i>Прогнозувати</i> хімічні властивості амінокислот, зумовлені особливостями будови їхніх молекул. <i>Характеризувати</i> хімічні властивості аміноетанової кислоти. <i>Установлювати</i> причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями амінокислот. <i>Робити висновки:</i> про властивості амінокислот на основі будови їхніх молекул; про будову амінокислот на основі їхніх властивостей та результатів спостережень.

3.4.3.	Білки	Білки як високомолекулярні сполуки, їхня будова. Денатурація і гідроліз білків. Кольорові реакції на білки. Застосування.	<i>Характеризувати</i> процеси гідролізу, денатурації білків. <i>Застосовувати</i> знання для вибору способу виявлення білків (ксантопротеїнова, біуретова реакції). <i>Установлювати</i> причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями білків. <i>Робити висновки</i> про: властивості білків на основі будови їхніх молекул; будову білків на основі їхніх властивостей та результатів спостережень.
3.5. Синтетичні високомолекулярні речовини і полімерні матеріали на їх основі.			
		Синтетичні високомолекулярні речовини. Полімери. Реакції полімеризації і поліконденсації. Пластмаси. Каучуки, гума. Синтетичні волокна: фізичні властивості і застосування. Найпоширеніші полімери та сфери їхнього використання. Значення природних і синтетичних полімерних органічних сполук.	<i>Пояснювати:</i> суть поняття полімер; реакцій полімеризації і поліконденсації як способів одержання полімерів. <i>Класифікувати</i> полімери за способом одержання: природні, штучні, синтетичні. <i>Наводити:</i> приклади синтетичних високомолекулярних речовин і полімерних матеріалів, на їхній основі; рівнянь реакцій полімеризації і поліконденсації. <i>Розрізняти:</i> реакції полімеризації і поліконденсації; пластмаси, каучуки, гуму та синтетичні волокна. <i>Порівнювати</i> природні, штучні і синтетичні волокна, пластмаси. <i>Складати рівняння:</i> реакцій полімеризації з

			утворенням найважливіших полімерів (поліетилену, поліпропілену, полістирену, поліхлоровінілу, політетрафлуороетилену); реакцій поліконденсації з утворенням ди- і трипептидів. <i>Застосовувати</i> знання про властивості поліетилену: відношення до нагрівання, розчинів кислот, лугів у контексті його значення в суспільному господарстві, побуті. <i>Установлювати</i> причинно-наслідкові зв'язки між складом, будовою, властивостями та застосуванням полімерів. <i>Обґрунтовувати</i> застосування полімерів, зокрема поліетилену, його властивостями та значення полімерів у створенні нових матеріалів. <i>Робити висновки</i> про властивості полімерів на основі будови їхніх молекул і про будову полімерів на основі їхніх властивостей та результатів спостережень.
3.6. Узагальнення знань про органічні сполуки.			
		Установлення генетичних зв'язків між різними класами органічних сполук	<i>Пояснювати</i> причини багатоманітності органічних речовин. <i>Наводити приклади:</i> гомологів та ізомерів; сполук із простими і кратними зв'язками; із різними характеристичними (функціональними) групами. <i>Розрізняти</i> органічні сполуки за належністю до відповідних гомологічних рядів. <i>Складати</i> рівняння реакцій - взаємоперетворень органічних сполук різних класів.

			<i>Порівнювати</i> хімічні властивості органічних сполук різних класів. <i>Установлювати</i> зв'язки між: складом і хімічними властивостями органічних сполук різних класів; між будовою молекул органічних сполук та їх здатністю вступати в реакції певного типу; між класами органічних сполук. <i>Обґрунтовувати:</i> використання органічних сполук залежно від їхніх властивостей; значення органічних речовин у створенні нових матеріалів.
--	--	--	---

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ СПІВБЕСІДИ З ХІМІЇ

Рівні навчальних досягнень вступників	Бали	Критерії оцінювання навчальних досягнень вступників
Початковий (незадовільний)	1-35	Вступник може розрізняти об'єкт вивчення і відтворити деякі його елементи; мало усвідомлює мету навчально - пізнавальної діяльності, описує деякі хімічні об'єкти за певними ознаками.

	36-75	Вступник фрагментарно відтворює незначну частину навчального матеріалу; має нечіткі уявлення про об'єкт вивчення; може усно відтворити кілька термінів, явищ без зв'язку між ними; має фрагментарні уявлення з предмета вивчення і під керівництвом викладача може відтворити окремі його частини.
	76-99	Вступник відтворює менш як половину навчального матеріалу; може дати відповідь із кількох простих визначень; не має сформованих практичних умінь та навичок; висловлювання не є завершеними, хибує на непослідовність викладу, пропуск фрагментів, важливих для розуміння думки; розпізнає деякі хімічні об'єкти (хімічні символи, формули, явища, посуд тощо) і називає їх (на побутовому рівні)
Середній	100-104	Вступник демонструє дуже слабкі знання основних розділів хімії. Відповіді на запитання переважно неправильні або фрагментарні. Не вміє наводити приклади простих або складних речовин, відтворює деякі факти, що стосуються хімічних сполук і явищ.
	105-109	Вступник демонструє слабкі знання основних розділів хімії. Відповідає на деякі прості запитання з помилками або неточностями. Хімічне мовлення (номенклатура та термінологія) містить значну кількість помилок. Намагається наводити окремі приклади, але робить помилки.
	110-114	Вступник демонструє початковий рівень знань основних розділів хімії. Відповідає на більшість простих запитань, але допускає помилки. Дає визначення основних хімічних понять, але припускаються помилок.
	115-119	Вступник демонструє дещо кращі, але все ще недостатні знання основних розділів хімії. Відповідає на більшість запитань, але допускає суттєві помилки. Дає визначення основних понять, але плутається у висновках з виведенням формул. Наводить прості приклади хімічних сполук з помилками. Не орієнтується в хімічній номенклатурі органічних та неорганічних сполук.
	120-124	Вступник демонструє мінімально достатній рівень знань основних розділів хімії. Правильно вказує формули простих і складних сполук, орієнтується в класах неорганічних та органічних сполук. Відповідає на більшість запитань, але допускає кілька суттєвих помилок. Наводить прості приклади хімічних процесів не відтворюючи хімічних реакцій.

	125-129	Вступник демонструє знання основних розділів хімії на рівні, близькому до середнього. Відповідає на більшість запитань, допускаючи окремі неточності. Не завжди логічно відтворює фактичний і теоретичний навчальний матеріал, припускається помилок при класифікації хімічних об'єктів.
	130-134	Вступник демонструє середній рівень знань основних розділів хімії. Відповідає на більшість запитань правильно, але може допускати незначні помилки. Логічно відтворює фактичний і теоретичний навчальний матеріал, застосовує знання в стандартних умовах, порівнює, класифікує хімічні об'єкти. Наводить приклади.
	135-139	Вступник демонструє достатньо міцні знання основних розділів хімії на середньому рівні. Володіє знаннями основоположних хімічних теорій і фактів, наводить приклади на підтвердження цього, аналізує інформацію, робить висновки. Іноді припускається незначних помилок.
Достатній	140-144	Вступник демонструє достатні знання основних розділів хімії. Відповідає на всі основні запитання, але може допускати деякі помилки у складніших випадках. Володіє знаннями основоположних хімічних теорій і фактів, наводить приклади на підтвердження цього, аналізує інформацію, робить висновки. Іноді припускається незначних помилок. Наводить приклади, але не завжди вдало їх аналізує.
	145-149	Вступник демонструє достатній рівень знань основних розділів хімії. Володіє знаннями основоположних хімічних теорій і фактів, наводить приклади на підтвердження цього, робить висновки. Відповідає на більшість запитань правильно, але може відчувати труднощі з окремими більш складнішими питаннями.
	150-154	Вступник демонструє добрі знання основних розділів хімії. Відповідає на більшість запитань правильно, демонструє розуміння основних понять і законів хімії. Встановлює причинно наслідкові зв'язки між складом та будовою органічних і неорганічних сполук.
	155-159	Вступник демонструє досить добрі знання основних розділів хімії. Володіє знаннями основоположних хімічних теорій і законів, наводить приклади на підтвердження цього, аналізує інформацію, робить висновки. Впевнено відповідає на більшість запитань, демонструє розуміння взаємозв'язку між хімічними законами та поняттями.

	160-164	Вступник демонструє міцні знання основних розділів хімії. Впевнено та правильно відповідає на більшість запитань, демонструє розуміння теоретичного матеріалу. Добре знає хімічну термінологію. Вміє користуватися назвами і символами хімічних елементів, назвами простих і складних речовин. Наводить конкретні приклади та частково їх узагальнює.
	165-169	Вступник демонструє дуже міцні знання основних розділів хімії. Правильно та повно відповідає на всі основні запитання, демонструє глибоке розуміння теоретичного матеріалу. Узагальнює й систематизує інформацію, робить аргументовані висновки.
Високий	170-174	Вступник демонструє глибокі знання основних розділів хімії. Правильно та повно відповідає на всі запитання, демонструє розуміння складних хімічних явищ і процесів. В повній мірі володіє хімічною номенклатурою. Робить аргументовані висновки.
	175-179	Вступник демонструє дуже глибокі знання основних розділів хімії. Правильно та вичерпно відповідає на всі запитання, демонструє вміння аналізувати та порівнювати хімічні явища і процеси. Наводить формули хімічних сполук. Встановлює взаємозв'язок між будовою та властивостями сполук.
	180-184	Вступник демонструє відмінні знання основних розділів хімії. Правильно, повно та аргументовано відповідає на всі запитання, демонструє вміння застосовувати знання в нестандартних ситуаціях. Встановлює зв'язки між явищами та процесами. Робить аргументовані висновки.
	185-189	Вступник демонструє виняткові знання основних розділів хімії. Правильно, глибоко, аргументовано та творчо відповідає на всі запитання, демонструє вміння самостійно мислити та робити висновки. Добре володіє хімічною термінологією та номенклатурою. Має обізнаності з деякими екологічними проблемами, пов'язаними з хімією. Розуміє роль хімії у розв'язанні глобальних проблем людства.
	190-194	Вступник демонструє блискучі знання основних розділів хімії. Вичерпно, глибоко, аргументовано, відповідає на всі запитання, демонструє глибоке розуміння хімічних процесів та закономірностей. Добре володіє хімічною термінологією та номенклатурою. Наводить унікальні приклади, проводить глибокий, самостійний аналіз та робить

		оригінальні висновки.
	195-200	Вступник демонструє феноменальні знання основних розділів хімії. Має системні знання з предмета, аргументовано використовує їх, у тому числі в проблемних ситуаціях; аналізує додаткову інформацію; самостійно оцінює явища, приймає рішення, висловлює судження, пов'язані з речовинами та їх перетвореннями.

ЛІТЕРАТУРА

1. Хімія. Довідник школяра : Березан О. Видавництво: «Підручники і посібники», Тернопіль 2021 – 560с.
2. Хімія. Таблиці та схеми до ЗНО : Варавва Н. Видавництво: Торсінг, 2021 – 96с.
3. Березан О. ЗНО НМТ 2025 Хімія Комплексне видання + тестові завдання НМТ /КОМПЛЕКТ/: Підручники і посібники. Тернопіль 2024 – 432 с.
4. Ярошенко О. Хімія: збірник задач і вправ : Оріон, 2021 – 272с.
5. Органічна хімія. Навчальний посібник: Березан О. Видавництво: «Підручники та посібники», Тернопіль 2022 – 208с.
6. Хімія ЗНО. Збірник тестових завдань: Березан О. «Підручники і посібники» Тернопіль, 2022 – 240 с.
7. Хомченко Г. Посібник з хімії для вступників: – К.: видавництво «Арій», 2020 – 480 с.
8. Хімія 100 тем. Експрес-допомога до ЗНО : Мешкова О. Асса, 2020 – 192с.

9. Хімія в завданнях, 7- 9 кл.: навч. посіб. / Л. П. Величко, Т. І. Вороненко, Н. В. Титаренко. – К. : Видавничий дім «Сам», 2017. – 168с.
- 10.Хімія у визначеннях, таблицях і схемах 7-11 клас. " Рятівник " до ЗНО : Білик О. Ранок, 2021 – 128 с.